

підприємству, або небезпечно змінити структуру капіталу, або примусово ліквідувати підприємство; 5) забезпечення достатньої гнучкості при прийнятті фінансових рішень; 6) забезпечення захищеності фінансових інтересів власників підприємства [1].

Висновки. Отже, нами пропонується розуміти термін «фінансовий безпека» як комплексну характеристику функціонування підприємства, що відбиває його потребу у захисті фінансових інтересів, яка існує об'єктивно за умови постійного впливу реальних і потенційних загроз макро-, мезо- і внутрішнього середовища, та викликає необхідність формування його спроможності реалізовувати свої інтереси у процесі взаємодії з контрагентами системи фінансових відносин.

Таким чином, фінансово-економічна безпека є однією із важливих характеристик забезпечення захисту діяльності підприємства від впливу негативних факторів зовнішнього та внутрішнього оточення і відображає рівень ефективності та стабільності функціонування суб'єкта господарювання в поточній та довгостроковій перспективі.

Використана література:

1. Дехтяр Н. А., Дейнека О. В. Фінансово-економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення [Текст]. Стратегії економічного розвитку: держава, регіон, підприємство: колективна монографія: у 2-х т. / за заг. ред. К.С. Шапошникова. Херсон : Гельветика, 2015. Т. 2. С. 1-17.
2. Меліхова Т. О. Наукові підходи до визначення сутності поняття «економічна безпека підприємства». Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2018. Вип. 17(1). С. 167-170.
3. Шлемко В. Т., Білько І. Економічна безпека України: сутність і напрямки забезпечення: [наук. вид.]. К.: НІСД. 1997. 143 с.
4. Пастернак-Таранушенко Г. А. Економічна безпека держави. Методологія забезпечення: монографія. К. : Київський ек-ний інститут менеджменту, 2003. 320 с.
5. Погосова М. Ю. Діагностування фінансової безпеки промислового підприємства. Автореф. дис..канд. екон. наук: 08.00.08. УБС НБУ. К., 2010 21 с.
6. Васильців Т. Г. Фінансово-економічна безпека підприємств України: стратегія та механізми забезпечення: монографія. Львів: Ліга-Прес, 2012. 386 с.

Гурська І., к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки підприємства

Патіота А., студентка групи О-41Б
ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНІ УМОВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ГАЛУЗІ ТВАРИННИЦТВА НА РИНКУ УКРАЇНИ

Вступ. У формуванні продовольчої безпеки країни важливе місце займає розвиток галузі тваринництва. В останні роки внаслідок об'єктивних і суб'єктивних причин функціонування тваринництва в аграрних підприємствах зазнало істотних негативних змін, що зумовило тенденцію до зменшення виробництва продукції.

Організаційно-економічні умови функціонування передбачають передусім формування системи аграрних підприємств, фермерських господарств, господарств населення, переробних підприємств та інших суб'єктів ринкової інфраструктури, відпрацювання стратегічних напрямів і методів діяльності, спрямованих на налагодження обмінних процесів, тобто процесів виробництва, купівлі та реалізації продукції.

Щодо організаційно-економічних умов виробництва та реалізації тваринницької продукції, то вони розглядаються як сукупність організаційних форм і економічних важелів, взаємодія яких дозволяє забезпечити стабільне функціонування та ефективний розвиток підприємств-виробників тваринницької продукції в сучасному ринковому середовищі.

Організаційно-економічні умови ефективного функціонування сільськогосподарських підприємств-виробників тваринницької продукції мають забезпечити розв'язання таких ключових завдань, як соціально-економічний розвиток села, зростання добробуту сільських жителів, продовольче забезпечення та національна безпека країни. Їх ефективність значною мірою залежить від специфіки природно-економічних умов господарювання, організаційних форм виробництва та реалізації агропродовольчої продукції.

Регулювання ринку галузі тваринництва є пріоритетним завданням в діях уряду, оскільки стан його виробництва забезпечує продовольчу безпеку країни. Для ефективної діяльності сільськогосподарських підприємств застосовують такі важелі державного регулювання:

- виробничі квоти (одно-, або багаторівневі);
- обмеження щодо нецільового використання земель сільськогосподарського призначення;
- державні закупки сільськогосподарської продукції (закупівельна інтервенція);
- інтервенційні закупки об'єднань виробників з метою підвищення ціни виробника;
- прямі цінові субсидії виробникам;
- заходи регулювання зовнішньої торгівлі.

На сучасному етапі основною умовою для розвитку ринку галузі тваринництва має бути державне регулювання бюджетної, фінансово-кредитної підтримки та формування реалізаційної ціни, що сприятиме впровадженні інноваційно-інвестиційних технологій у виробництво продукції високої якості та має стати одним із найголовніших напрямів виходу з фінансової кризи.

Одна з визначальних причин, що продовжує стримувати розвиток галузі тваринництва, це традиційно низька інноваційно-інвестиційна привабливість сектора порівняно з іншими галузями сільського господарства, яка також суттєво ускладнюються загальними системними проблемами ведення бізнесу в Україні з урахуванням специфіки ринкової економіки та вимог СОТ.

Інноваційно-інвестиційна діяльність у тваринництві – це комплексний процес виведення нових або більш продуктивних порід худоби, створення високопродуктивних сільськогосподарських машин і агрегатів, впровадження

прогресивних техніко-технологічних, організаційно-економічних та управлінських рішень [1].

Висновки. Перспективними умовами розвитку галузі тваринництва в аграрних формуваннях є структурна перебудова, яка реалізується через механізм державної підтримки галузі, який включає: удосконалення фінансово-кредитної та інвестиційної політики держави в питаннях прискореного нарощування поголів'я тварин; реструктуризація кормової бази для забезпечення поголів'я повноцінними високоякісними кормами; впровадження інноваційних технологій утримання худоби та птиці; видача державних траншів найбільшим виробникам м'яса; часткове відшкодування державою основних витрат на будівництво та реконструкцію тваринницьких комплексів після їх введення в експлуатацію, насамперед на умовах фінансового лізингу; переведення галузі тваринництва на промислову основу з організацією самостійної переробки виробленої продукції для реалізації.

Використана література:

1. Ільчук М. М., Гурська І. С. Ефективне функціонування аграрних підприємств на ринку молока: монографія. Бережани: ПП «Яна», 2012. 253 с.
2. Ільчук М. М., Коновал І. А., Кирилюк О. Ф., Гурська І. С. Формування попиту і пропозиції на ринках основних видів тваринницької продукції: монографія. Київ: ЗАТ «Нічлава», 2012. 363 с.

Демчук С., аспірант
Шопський Ф., студент
 Львівський торговельно-економічний
 університет, м. Львів, Україна

**ФІНАНСОВО-РЕСУРСНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ
 НЕМАТЕРІАЛЬНИМИ АКТИВАМИ СУБ'ЄКТІВ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ
 ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ**

Вступ. Формування фінансово-ресурсного забезпечення управління нематеріальними активами суб'єктів реального сектору економіки України має стратегічний характер і, відповідно, істотно залежить від чинників зовнішнього середовища (конкурентів, споживачів, інвесторів, державної підтримки, елементів інфраструктури ринку, науково-технічного прогресу), хоча ініціювання та реалізація нових бізнес-ідей відбуваються у внутрішніх структурних підрозділах (тобто залежать від чинників внутрішнього середовища, зокрема технологічного оснащення та виробничого потенціалу, якості кадрового складу). Тому в системі стратегічного управління нематеріальними активами суб'єктів реального сектору економіки постійно повинен проводитися пошук можливих джерел формування фінансово-ресурсного забезпечення реалізації поставленої мети та цілей [1, с. 12-17; 2, с. 136-142].

Основний текст. Відомо, що вираженою ознакою сформованості фінансово-ресурсного забезпечення господарської діяльності є переважання власного капіталу суб'єктів бізнесу в загальній його структурі. Тому пріоритетним напрямом управління нематеріальними активами на вітчизняних підприємствах